

Ik zie mijn brieven als schelm-achtige goochelaars. Als boodschappers in grote onwetendheid van dat wat de boodschap inhoudt, trekken en onttrekken ze uw aandacht. Ik verontschuldig me voor mijn eigen haast. Als ik de tijd heb zal ik het proberen te hebben over de ruimte tussen mijn brieven, de openingen en stiltes die ik schrijf.

Binnen dit taalgebruik raak ik soms verstrikt in mijn eigen woorden, ik probeer ze te ontvouwen op zo'n manier dat ze uw antwoord zouden bevatten. U begrijpt nu wel dat ik u niet zal laten gaan. Ik zal u steeds opnieuw laten verschijnen als degene aan wie ik schrijf, zodat ik zelf mijn schrijven kan worden, zodat ik in mijn schrijven kan blijven, zodat ik geen gezicht en geen stem hoef te hebben. Misschien begint u bij het lezen van deze brieven uw eigen stem te horen die langzaam afgesneden wordt van het schouwspel.